

גזית

עלון מספר 1558

קיבוץ גזית, 24.05.2019, יט' אייר תשע"ט

מזל טוב

למרים, איציק
וכל משפחת סרוגו
מזל טוב
עם הולדת הנכד
נועם
בן להראל ומרה

לנועה, נחשון
וכל משפ' דוד-הולצמן

מזל טוב עם הולדת
הנכדה-הנינה
בת לטניה ויהל

ברכות ל:
עדן אלהאיק
עם השחרור מצה"ל

לצוות הבית הסיעודי,

משפחתי ואני, ובמיוחד אימא שלי,
רוצים להודות מקרב לב,
לצוות הבית הסיעודי "נווה גזית"
על טיפול יוצא מהכלל, בתקופה בה שהתה אימא שלי
בנווה גזית.
אימא זכתה לתשומת לב מקצועית, מוקפדת, שלא
פיספסה שום נושא מקצועי שהיה צורך להתייחס אליו.
קבלנו לזוי ותמיכה איכותיים, שעזרו מאוד למשפחה
להתארגן ולגייס עזרה מתאימה.
אימא זכתה לתקופת החלמה רגועה, שאפשרה לכוחותיה
להשתקם.
זכינו ליחס מלא כבוד, קשב, רצון אמיתי להיטיב ולקדם.
פגשנו בשדרת עובדים מסורים, ובצוות מוביל מעולה,
עדה, אלה וד"ר כרמל שאין דומה לו.
הרגשנו שאנו במסגרת שמתנהלת היטב, ערוכה לתת
מענה רחב ויצרה תחושה טובה של מוגנות מצד אחד
ומרחב, מצד שני.

תודה על הכל,
משפחת שהם מגבעתיים ושרית הולצמן.

אור פוגה

"יש רגע קצר בין אדר לניסן
שהטבע צוהל בכל פה
הוא שופע חיים
שיכור ומבושם
איך שיופי יכול לרפא
נסער ומשולהב ומתיז ניצוצות
אך עוד רגע יבול ויצהיב
כי הגה בשוליו כבר הקיץ ניצת
קצר פה כל כך האביב..."
יהודה פוליקר

העלון הזה נע על ציר הזמן בין פסח, ימי הזיכרון והעצמאות
ועד לג בעומר ושבועות
בין ימים של שמחה וצער, פריחה ותחילת חום הקיץ
בין עצב זיכרון ופרידה לשמחת יחד ויצירה
בין מילים שמדווחות, שמתעדות, שבוראות עולם חדש

תודה לכותבים והצלמים הנאמנים ואלו המצטרפים
קריאה נעימה
כרמית רזיאל מאיר

לצוות המרפאה ואפרת אורן

ברצוננו להודות על הטיפול המסור
והדאגה הרבה בזמן האשפוז,
השיקום והחזרה הביתה של מילי.

מעריכים זאת מאוד!!

משפחת ליפשיץ

עורכת: כרמית רזיאל מאיר
גרפיקה ודפוס: נעם - משרד פרסום
מייל מערכת: alon.k.gazit@gmail.com
ת.ד: 265 קיבוץ גזית

נפרדים בצער מדוד רוגע ז"ל

סבא רגיש שלי,

כאשר קיבלת את הבשורה שנפרדנו מאבי, מצאת את האוצר האמיתי במילים שלך, ומהקצה השני של המדינה הצלחת להניח יד על כתפי. כאשר הגעתי לגיל מצוות, בחרת להקדיש לי תרגום של השיר "Cultivo una Rosa Blanca", וסיפרת לי על האוצר האמיתי שבטיפוח הידידות והחברות.

סבא נבון שלי,

בעוד כל עמנו פוקד את חופי הים בעונת הקיץ, מצאת את האוצר האמיתי ופקדת את החופים של אילת בחורף. כאשר התבשרת כי על-מנת לחדש את רשיון הנהיגה שלך תצטרך רק להרכיב משקפיים, מצאת את האוצר האמיתי שלך ונתת לנהגים אחרים להסיע אותך.

סבא שלי,

לפני כ-6 שנים כאשר אופניך בגדו בך והובהלת לבית החולים, עוד הצלחת למצוא את נקודת האור בחוויה של טיסה במסוק. ובימך האחרונים, האוצר האמיתי כבר מצא את דרכו אליך והיית מוקף בילדיך ובבני המשפחה, באוכל טוב, ביין ובאווירה מוצלחת. גם עכשיו, בכל מקום שלא תהיה בו, אני סמוך ובטוח שתדע למצוא את האוצר האמיתי. אוהב אותך וכבר מתגעגע, קוצ'קו.

מי מכיר את סבא דוד שלי?

מתהלך בלי חולצה בשלוותו הקסומה
אני על כתפיו, בפיו שורק מנגינה.
מקלף פומלית עסיסית בשקיקה,
רוגע, שקט וצחוק, זוהי כל התורה.

מנמנם צהרים על הריצפה הקרה,
בקוצי כרבולית וזבובים נלחם בשלווה,
בשעת בין ערביים יוסיף כלור לבריכה,
ואני על גבו, מתמלא גאווה.

פינדוש, תראה איזה פטנט משוכלל,
ועיני משתאות מחוט ברזל וגלגל.
בערב טיול מסביב לקיבוץ,
אוכלים בנחת חתיכות שום קלוי.

שיח יסמין ריחני בגינה,
חצי מגש צנוע וארוחת פומפיה,
צחוק מתגלגל לא חשובה הבדיחה,
ניצוץ בעיניים ממדינה רחוקה.

וזהו סבא דוד שלי

סבא, כל מה שרציתי בעצם, זה להגיד לך תודה!
אוהב. פינדוש

סבא דוד שלי,

בשיר "עץ הכוכבים" שהזכיר לי אותך בכל פעם ששמעתי אותו, מתואר נכד המתבונן בסבו, ולסב ראיית עולם מיוחדת ומפוכחת. ממש כמו בשיר ההוא, שבו הסב מוצא את האוצר האמיתי בכוכבים (ולא בכסף), כך ידעת אתה למצוא את האוצרות האמיתיים בחייך.

סבא יקר שלי,

משחר ילדותי, אני זוכר אותך מוצא את האוצרות האמיתיים, במשחקים משותפים, בטיולים לפרדס ובאופניים עמוסי פומליות, אותן קילפת במיומנות על חצי מגש מחדר האוכל, בניכוש קוצי ה"כרבולית" מהמדשאות ובשנת צהריים (שלא חל כל איסור על להפריע אותה) על הרצפה הקרירה בחדר שלך.

סבא אוהב שלי,

כאשר הזמנתי אותך למשחק, קלפים, שולחן או ספורט - מצאת את האוצר האמיתי, והסכמת תמיד ללא היסוס, כאילו דבר לא העסיק אותך באותו רגע. כאשר סיפרתי לך את אותה הבדיחה בפעם העשירית, מצאת את האוצר האמיתי וצחקת כאילו זו הפעם הראשונה.

נפרדים בצער מאיציק אשל ז"ל

סבא איציק (יצחק).

הלכת בדרך שאחרים רק חולמים ללכת בה. גם בחיך, וגם באופן סמלי בדרך בה עזבת אותנו. בחיך - בחרת לעצמך דרך והלכת בה. באהבה, בכישרון ובהתמדה מעוררת התפעלות. היית איש של מעשים ולא איש של דיבורים, למרות שדעתך נחשבה לקובעת במעגלים רבים. לא פעם בחיי התגאיתי שאתה הסבא שלי, וגם עכשיו ליבי מתמלא גאווה מהידיעה שאתה עוזב את העולם לאחר שעזרת והיית אהוב על ידי המון אנשים שעצובים על לכתך ממש כמו בני משפחה.

אם החיים היו "תוכנית לבקשתי", הייתי רוצה אותך בחיים לעוד שנים רבות. אבל הבחירה לא בידינו. אנו מוצאים נחמה בכך שהלכת בצורה הכי מכובדת - כשאתה שמח ובביתך, כפי שרצית.

עבור כל נכדיך, היית הסבא האחרון. היית עבורנו מופת, ועמדת בגאון עד רגעך האחרונים.

סבא - אני יודע שהאהבה חזקה מהמוות, ושתמשיך ללוות אותנו ברוחך כל חיינו.

אוהבים - הנכדים.

חברים יקרים ובני משפחה אוהבים!

לאדם שנפטר בגיל 91 ישנן הרבה תחנות בחיים. אבא הגשים הרבה חלומות וזכה להיפרד מאיתנו ללא מכאוב או מחלה ארוכה ומיסרת. מצער לסגור ספר חיים, ביחוד לאור העובדה שאתמול אבא חזר הביתה לאחר תקופת שיקום והבראה בבית הסייעודי, שבו טופל במסירות רבה. אבא רצה לסיים את חייו בביתו - והצליח. אבא - עד יומך האחרון היית צלול, ונטעת בנו את האמירה שחזרה על עצמה מדי יום - שלא סופרים זמן אלא חיים את היום בלי לתכנן או להתחייב להמשך. כפי שנהגת לומר - מחר יהיה יום חדש ואז נראה ונחליט.

היית פרפקציוניסט בכול דבר ועניין, קראת מדי יום שעות רבות, האזנת למוזיקה ואם אפשר לשירי לאדינו שריגשו אותך בכל פעם מחדש. יצרת קשרים חדשים עם ילדים צעירים והורים שבאו לשכונת הותיקים בתור דיירים ונקלטים. פעמים רבות כשבאנו לבקרך מצאנו בביתך ילדים צעירים שבאו לבקר אותך באופן חופשי. שלטת בשמותיהם והם רחשו לך כבוד ופיתחו איתך שיח בגובה העיניים.

בשנת 1946 היה אבא בין קבוצת המיסדים שבחרו את שם המקום "גזית". בשנת 1947, עם הגעת הגרעין המיסד מן שמואל ושער העמקים למחנה בחדרה, נבחר אבא למנהל העבודה של ההכשרה ותפקיד זה זיכה אותו בזוג אופניים שהיה הרכב הראשון בגזית. האופניים שימשו אותו לצורך נסיעות באיזור בחיפוש אחרי מקומות עבודה לחברים שגרו במחנה והיו עתידים להקים את קיבוץ גזית.

בתור בעל רכב יחיד במחנה היה אבא מסיע את אמא שהיתה אחת בב"ח בחדרה על אופניו מדי יום למקום עבודתה ושם נרקם הקשר שנמשך מעל 60 שנים. אמא ואבא התחתנו בשנת 1948, והיו יחד עם 3 זוגות נוספים ראשוני הנשואים בקיבוץ גזית, כשכולם חלקו טבעת אחת שהושאלה לצורך הטקס מועדת החברים.

משום מה דבק באבא המושג של החבר הותיק ביותר בגזית. אולי הסטיגמה הזו נוצרה מפני שכול חברי הגרעין הטורקי שאיתם ועם עוד בודדים אחרים יסדו את קיבוץ גזית והתיישבו בטירה ב 1948, בגלל חילוקי דעות פוליטיים חבריו הטורקים עזבו את הישוב וחזרו לחדרה המקום בו התגבשו לפני הקמת הקיבוץ ביחד עם הגרעין הרומני. בשנת 1954 אבא הביא את הוריו ולאחר מכן את אחותו ואחיו לחיות בקיבוץ גזית והיו בין הבוודדים שחיו עם סבא וסבתא בגזית שלא דיברו עברית עד יומם האחרון.

יחסיו של אבא עם השכנים מהכפרים בסביבה, ובמיוחד מכפר מסר, היו לדוגמא עבורנו, וההכרה שכולם בני אדם ואין דרך אחרת אלא להשלים עם חיים משותפים ועזרה הדדית במרחב הצר שבו אנחנו חיים. אבא נהג לומר שבכדי שלנו יהיה טוב חובה שגם לשכנינו יהיה טוב. בשנות השישים (תקופת המושל הצבאי) סייע בהשגת אישורים להקמת ב"ס, אגודת המים והמרפאה בכפר מסר. תושבי הכפר הפקידו בידיו את כספם, ואבא רכש עבורם את החומרים והכלים לבניה עצמית של המוסדות. אבא זכה להיות אורח כבוד כשהמוסדות נפתחו. לא בכדי דבק בו התואר מוכתר.

אבא עבד שנים רבות בתור נהג. משם המשיך לתחנה הבאה במוסך "התבור" במזרע. במקביל, בשנת 1978, אבא למד בקורס שמאי רכב ורכוש בטכניון. לאחר סיום לימודיו עבד כ-5 שנים במשרד שמאים בחיפה. בשנת 1982 הקים את משרד הביטוח בקיבוץ גזית ועבד בו עד שנת 2017. לאחר שסיים את עבודתו ואסף את חפציו, ניהל אבא סדר יום רגיל שכלל הרבה שעות קריאה, האזנה למוזיקה ומפגשים עם החברים והמשפחה.

השנים האחרונות לוו בכאב על כל אדם שנפטר בגזית בכלל, ומבני דור המייסדים בפרט. מכל אחד מהנפטרים נשא אבא זכרונות שלא הקלו על הפרידה. אבא היה אדם רגיש ואיכפתי. הקיבוץ היה משאת נפשו בהיותו קשור לאדמה ולאנשים שחיו וחיים במקום המיוחד הזה. כל חבר שנפטר מהמיסדים סדק בו והשאיר בנפשו צלקת.

אבא העריך והוקיר את וותיקי הקיבוץ, ונהג לומר שאצלם טובת הקיבוץ תמיד קדמה לשיקולים האישיים, וההתחשבות בחברים האחרים הייתה נר לרגליהם.

לנינים ולנכדים אבא היה סבא וחבר קרוב. הנכדים הירבו לבקרו ולחבקו, והוא מצידו היה מעורב בכול דבר ועניין בחייהם ומאוד רגיש לקורותיהם.

היית אבא, וסבא, ורב-סבא במישרה מלאה. זכינו לגדול ולצמוח לידך. זכינו לגדול ליד אדם מיוחד.

נתגעגע ונזכור אותך לעד,
בשם אחי ובשמי בן הבכור יאיר

משולחנו של מנהל הקהילה / עמוס גורן

לקראת קיץ

ניתן לומר שהחורף מאחורינו, השדות כבר הספיקו להצהיב, זרימת הנחל הצטמצמה, הכנרת התמלאה, והתזכורת היחידה לכך שאנחנו בעונת מעבר הם הלילות הקרירים (והנעימים לטעמי), שעוד מלווים אותנו, אך איתם מגיעים הזבובים, החרקים ושאר זוחלים.

לפני כשבועיים התגלה נחש צפע בחצר הילדים של גנון גפן, ותודות לנוהל פתיחת חצר וערנות המטפלות ששמו לב לביקור הלא רצוי, פינו במהרה ובאופן רגוע את הילדים, וקראו לירון אשל הלוכד הדגול. אין ספק שאנחנו חיים באמצע הטבע, סמוכים למגוריהן של חיות רבות. כן, גם הזבובים מרבים לבקר, ובעיקר להציק, בעונת מעבר זו. אין זה סוד שמאתגר למגר ולצמצם את כמותם בסביבה בה קיימת חקלאות של בע"ח.

בתקופה עמוסה זו, נתתי הנחייה לתגבר את הטיפול בריסוס פחים ומוקדים בעייתיים, וגם בהנחת מלכודות זבובים ברחבי הקיבוץ ובנקודות אסטרטגיות.

כמו כן, נמלת האש נותנת אותותיה. עד לרגע זה לא היו הרבה קריאות, אך קיימנו מס' ישיבות ושיחות על מנת להיערך בצורה מיטבית לטיפול בשטחי ציבור וסביב הבית. טיובות (מזרקים) לשימוש פנים ביתי, ניתן לרכוש בכלבו. בעת איתור מפגע של נמלי אש, יש להתקשר לנועה במזכירות, אשר מרכזת את הפניות, והטיפול יבוצע לא יאוחר מ- 3 ימים.

עונת הרחצה בפתח. עד כה שעות פתיחת הבריכה היו נקבעות בכל שנה ע"י מנהל הבריכה, בהתאם למערך העובדים והגדרות התפקיד. השנה השקענו מחשבה על ימים ושעות פתיחה, הנושא הובא להנהלת הקהילה, וניתן לראות שמשך פתיחת הבריכה גדל, ואף נוספו יומיים של רחצה לילית עד השעה עשר בערב, על מנת לתת מענה לשחינים, למשפחות ולכלל המתרחצים.

בנוסף, הוגדרו הסכומים לאירועים פרטיים בהיקף של 30 אנשים ויותר, בעיקר מהסיבה שנדרש להביא מציל נוסף.

רכזת קהילה

למרות הפרסומים בעלוניים אחרונים ובדף מידע שחולק, אני שומע שיש אי בהירות לגבי התפקיד, בעיקר בגלל שזה נשמע חופף לרכזת/ת תרבות ו/או במקום מנהל קהילה.

אז נכון- זה אכן חופף, אך זה לא במקום. תפקיד זה כבר היה בגזית לפני שנכנסתי לתפקידי הנוכחי, אך בשל הגדרת תפקיד לא מדויקת, המועצה הפסיקה את הסיוע הכספי החודשי שהועבר לגזית כדי לממן את התפקיד הנ"ל. אנו נעזרים בענת ירון (ברנד), שמכירה את התפקיד מקרוב, על מנת להגדיר, לאתר, וללוות את האדם שייכנס לתפקיד. בימים אלו הורדה מהלוח מודעת הדרושים/ות, ובקרוב יתואמו ראיונות עם האנשים שפנו למשרה זו.

פורום מנהלים בקהילה

לאורך זמן שמתי לב שמדי שנה אנו נעזרים ביועצים ארגוניים, קואצרים, וככלל, בגורמים חיצוניים שמלמדים אותנו על האפשרויות שיש ברשותנו, על הפוטנציאל ליצירת שיתופי פעולה, על איתור החוזקות והחולשות, על ההזדמנויות והאיומים, על חשיבה צוותית ועוד. אין ספק שהיו אלה מפגשים חשובים בתרומתם, אך לאחר שבועיים (במקרה הטוב) הכל נשכח ואין תחושה של רצף או יישום החומר שנלמד.

אחד היעדים שהצבתי לעצמי בתור מנהל קהילה, הוא יצירת פורום מנהלים. פורום זה נפגש אחת לחודש וחצי-חודשיים למשך כשלוש שעות, בהן אנו לומדים על אחד הענפים, מעבירים עדכונים, בוחרים נושא לימוד/העשרה, ומשוחחים על סוגיה או דילמה של אחד ממנהלי הענפים, כדי לחשוב יחד על פתרונות או מינוף הזדמנויות. ההיענות של מנהלי הענפים היא רבה, והפגישה פעילה, מה שממחיש את הצורך של כל אחד ואחת מהמנהלים. אנו לקראת מפגש שלישי, ואני מצפה לעוד רבים.

האשכול המזרחי של המועצה

לאחר פגישת מטה של הנהלות הקיבוץ עם נציגי המועצה, וביניהם אייל בצר ודליה אייל (ראש המועצה וסגניתו), הוצג לגזית רעיון להקמת אשכול יישובים במזרח המועצה.

מטרת האשכול: הרחבה, פיתוח שירותים והנגשתם ביישובים המרוחקים ממרכז המועצה, בתחומי חברה קהילה ורווחה. זאת באמצעות יצירת שיתופי פעולה בין יישובים הסמוכים מבחינה גאוגרפית ואיגום משאבים אנושיים וחומריים, יישוביים ומועצתיים. האשכול כולל את היישובים: אחוזת ברק, גזית, דברת ועין דור, ויקיים שיתוף פעולה עם מועצות שכנות: כפר תבור וכפר קיש (גליל תחתון) בשלב ראשון.

לפני כשבוע נפגשנו עם אחראית התחום מטעם המועצה, מיכל ניר ארבע, על מנת לתאר את מצב הקיבוץ והצרכים השונים העולים מידי יום.

בימים אלו מוקמת ועדת היגוי, המורכבת מ- 2-3 נציגים מכל יישוב, אשר תחדד את הנושאים ותפעל לקידומם.

מי מכם המעוניין לקחת חלק אם כנציג גזית, ואם כבעל רעיון לפרויקט או תחום לקדם, יפנו לחוה נח, לנעה דוד או אלי.

פחי מיחזור

עמדת המיחזור המרכזית הושלמה, וכעת חסרים רק שני פחים שהמועצה טרם הביאה לגזית. העמדה הנ"ל כבר פעילה ונציגים מטעם המועצה הגיעו וימשיכו להגיע בשבועות הקרובים, על מנת להסביר ולהנחות את הציבור על הסוגים השונים של פסולת למיחזור. לכל אחד ואחת מאיתנו האחריות להפרדה מיטבית, על מנת לצמצם את הטמנות הזבל ולהגדיל את כמות המיחזור לעולם טוב יותר. אם לא בשבילנו, אז לפחות בשביל הדורות הבאים.

חיובים פנימיים

במצב הנוכחי סכומי החיובים מענפי השירות מגיעים בדרך כלל לידיעתנו רק בדף התקציב - כחצי חודש ועד חודש וחצי לאחר ביצוע העבודה או מתן השירות. נושא זה בטיפול, ויגובש נוהל לענפי השירות, שיעשה סדר לכולנו, על מנת שלא תהיינה הפתעות.

בלי קשר לנוהל זה, ולמען איכות הסביבה, דפי החיוב מהחשמליה יישלחו לכתובות המייל של החברים והתושבים, כפי שנעשה כיום עם דף התקציב ודף החיובים החודשיים. בקרוב נעבור לשיטה זו גם בתחומים אחרים (אינסטלציה, נגריה, גז וכו'). חברים ותושבים שעדיין מקבלים דפי תקציב/חיובים על גבי דף מודפס, מוזמנים להעביר את כתובת הדוא"ל (mail) לנועה במזכירות.

החודש נפרדנו משני חברים ותיקים - דוד רוגע ואיציק אשל ז"ל. ברצוני לשלוח תנחומים למשפחות רוגע ואשל, ולכל בית גזית.

לאף אחד לא נעים לראות ובוודאי לא לדרוך, על מזכרות שהשאירו הכלבים המשוטטים ברחבי הקיבוץ.

בעלי הכלבים - קחו אחריות על החיה שבחרתם לגדל!!

חדש בענף המזון

חברי גזית שלום

עבר כחודש מהתחלת עבודתי בענף המזון ואשמח לשתף אתכם בתחושותיי.

החששות שהיו לי על כך שלא יהיה לי חפיפה עם המנהל הקודם התפוגגו להם כבר מהרגע הראשון, הגעתי בזמן מורכב יחסית לפני חג הפסח, מצאתי צוות חזק שיוודע ומכיר את עבודתו ועושה אותה נאמנה. פגשתי את חלקכם בחדר האוכל והרגשתי קבלת פנים לבבית ונעימה. בנקודה זו חשוב לי להודות לעימאד על התקופה בה עמד בראש הצוות וניהל את המטבח עד הגעתי.

בנוסף לכך השיתוף פעולה עם צוות התרבות ובראשם ענבר, בחג הפסח היה מצוין.

בפרק זמן קצר התחלנו לבצע שינויים, שאת חלקם אתם רואים ביום וחלקם בתהליכי העבודה במטבח. התקיימו פגישות עם החינוך והמפעל כדי להבין את הצרכים של המקום ולתאם ציפיות.

חשוב מאוד להגיד **מילה טובה** לצוות העובדים של הענף, שקיבל אותי בזרועות פתוחות ועוזר לבצע את השינויים הנדרשים להמשך תפקוד מקצועי במטבח. ראוייה לציון היא נוגה פלדנר, על רעיונות רבים שהיא מעלה תוך כדאי העבודה.

בימים אלו מוקמת מחדש מינהלת ענף המזון, מעוניינים להצטרף למינהלת מוזמנים להגיש את מועמדותם אלי. אתם מוזמנים לפנות אלי, אם בארוחות או למשרד הענף.

לסיכום, חשוב לי לשמוע את דעתכם על הנעשה ולקבל הצעות לשיפור ושינוי הם יתקבלו בברכה. נשתדל לבצע מה שניתן, אבל בהחלט יש נכונות לנסות.

**בתאבון!
אריאל קרספילו.**

משולחן משאבי אנוש

מש"א - עלון

1. בריכה - בשעה טובה בסוף החודש אנו פותחים את עונת הרחצה. השנה המצילים שלנו הם נוב ווינר מגזית ורפאל צפדיה מעין חרוד איחוד. שירלי בניארד אחראית על ניהול הבריכה ודרור מאיר על תפעולה. בהצלחה לכל צוות הבריכה. תודה לכל השותפים שנותנים יד לפתיחת הבריכה השנה.

50 שנות קולנוע בגזית

ריענון מצילים - לשם תמיכה בצוות המצילים וכדי לתת מענה לכלל הפעילויות המתכננות בבריכה במהלך עונת הרחצה, אנו צריכים חברים/תושבים בעלי הסמכה כמציל המעוניינים לעבוד בבריכה וזקוקים לריענון. (הריענון על חשבון הבריכה בהתחייבות לשעות עבודה בבריכה במהלך העונה)

2. בוגרי יב' - התקיימה פגישה משותפת עם בוגרי יב' והוריהם בשיתוף אילן רייכר - ו. צעירים ונציגי החינוך הבלתי פורמלי (קלאודיה, אמילי וג'ורא) ועמוס בה שוחחנו על המעבר מסטטוס נעורים לסטטוס של בני קיבוץ. עברנו על זכויות, נהלים והכרות עם בעלי תפקידים. לאלו שנשארו עם שאלות ותהיות לגבי עולם העבודה בקיבוץ מוזמנים לפנות אלי.

3. סדנת פרישה - בתחילת יוני אוציא מכתבים אישיים בו יוזמנו חברים הנמצאים לקראת פרישה או שעברו את גיל הפרישה להשתתף בסדנא הכוללת מספר מפגשים. חשוב לציין כי המשובים מהסדנא הקודמת היו טובים והשאיפה היא לקיימה באותה מתכונת.

4. מרפאה - בימים אלו אנו נמצאים בתהליך איתור אחות שתהווה מנהלת המרפאה שלנו לאחר סיום עבודתה הארוכה והמסורה של מריה בחודש יולי.

5. מיצוי זכויות - בימים אלו אנו עמלים על יצירת פורום מיצוי זכויות על מנת לתת מענה מקיף לחברים בתחום. ב 23.6 יתקיים מפגש עם עו"ד ליאור קן דרור בנושא מיצוי זכויות.

פרטים נוספים על נושאי הפגישה ומקום יפורסמו בהמשך.

**כאן בשבילכם,
חוה**

יום השואה - גם השנה ציינו את יום השואה

בשלושה אירועים שונים:

במהלך ערב ויום השואה הוצג בחדר האוכל פרוייקט הגמר באומנות של הילה בר שדה שנעשה בעקבות ובהשראת המסע לפולין והקשר ליואל בר שדה- סבא של הילה.

"משואה לתקומה" **ערב יום השואה** בהובלת מיכל קריספין- התכנסנו במועדון לטקס בו העלנו בתמונות ובמלל את זכרם ופועלם של שני זוגות ניצולים ממייסדי הקיבוץ: שושנה ויצחק גלברד ושושנה וצבי אברהמי. היה מכבד ומרגש. תודה לארכיון ולעקיבא וילנד על החומרים והסרטים, לסיסי בכר על המודעה, לסילביה ירקוני על סידור הפרחים, למרינה נולר על הנגינה ולכל המשתתפים שלקחו חלק בכתיבת והקראת הטקסטים.

טקס יום השואה - למחרת נפגשנו בפינת הזיכרון לטקס בהובלת בוגרי "ב ששבו מפולין, יזהר בר שדה, נדב פלדנר, זהר מרקיאיר וצוות הנעורים אמילי ויצמן ואריאל גולדווסר. כהפקת לקחים משנים עברו קיימנו השנה טקס קצר יותר אך יפה ומכבד. תודה לכם שבחרתם לשתף אותנו מחוויות אישיות מהמסע לפולין דרך המילים היפות שכתבתם. תודה לאביב הרשקוביץ על ההגברה.

בערב התכנסנו לשני סלונים לקיים את **"זיכרון בסלון"** שכבר הפך למסורת של גזית בשנים האחרונות. השנה בחרנו להתמקד בדור שני לניצולי השואה.

אסתר לבנון מורדוך התארחת בסלון משפחת ספיר וסיפרה חוויות אישיות מילדותה כבת לניצול שואה ומשפחת מיכאל פתחו את ביתם שם סיפרה שירה (אנגלנדר) את סיפורה האישי. היה מרתק. לצערי השנה למרות שפתחנו רק שני סלונים לא הייתה הענות גדולה. אני מזמינה את מי שמעוניין לחבור אלי ולקיים חשיבה משותפת לקראת יום הזיכרון לשואה 2020 כיצד היינו רוצים לציין מועד חשוב זה בגזית.

"והימים ימי ראשית הקיץ..."

אז הקיץ כבר בפתח ומביא איתו שלל אירועי תרבות- הולך להיות חם! אבל לפני שנגיע למה יהיה נזכר קצת במה קרה בתרבות גזית בחודש האחרון:

ערב פסח - התכנסנו כ - 350 איש בחדר האוכל לליל סדר קיבוצי בהובלת טלי גורן ספיר הנפלאה. לירון דדון לקחה על עצמה את ארגון מקומות הישיבה ובזכות צלילה שכטר, רונית דורון, אמילי ויצמן, אריאל גולדווסר ונעורי גזית זכינו לשולחנות חגי יפים, פרחוניים ואסתטיים.

התורנים שסידרה אלאונורה זורניצקי ערכו על השולחנות את האוכל הטעים שהכינו אריאל, עימאד וצוות חדר האוכל. בזכות ההון האנושי הגדול של גזית + חיזוק של אורחים ובני קיבוץ שעזבו זכינו לתוכנית אומנותית עשירה בניצוחה של טלי גורן ספיר. תמה ספיר כתבה "סיפור מסגרת" מקסים לסבא ונכדה- מאיר חינדי ועלמא גורן שהנחו את הערב אשר כלל:

הקראת הגדה ע"י משתתפים מהקהל, שירי אביב ופסח: אורית גלבמן ולהקת "מלכות לנצח", משפחת אלהאייק, רוני פורת ליווה את הזמרים מהקיבוץ ואת השירה בציבור. הילדים יצאו לחפש את האפיקומן, דנה רזיאל הכינה את ריקוד ה"חד גדיא" המסורתי שהיה מקסים, דורון ספיר הנהיג את שירת "אחד מי יודע?" וחדר האוכל רעד.

במציאות ההולכת ומשתנה בה נמצאים הקיבוצים כיום זה לא מובן מאליו לקיים סדר פסח מלא באנשים ובתוכן- אני שמחה שבגזית אנו מצליחים לשמר את המסורת החשובה הזאת.

פסח שני- בשבתון קיימנו פעילות לכל המשפחה "משחק חוזר" כשמה כן היא- משחקים מחומרים ממוחזרים. הפעילות הינה חלק משיתוף פעולה עם המחלקה לאיכות הסביבה של עמק יזרעאל. היה מוצלח, מהנה ועם ערך מוסף.

יום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה:

לאורך כל יום הזיכרון הוצגה (זה שנה שניה) בחדר האוכל תערוכה לזכר הנופלים. אנצל במה זאת להודות לקלרה שורר על שנים רבות בהן לקחה אחריות על הקמת התערוכה החשובה הזאת.

ערב יום הזיכרון

כרמית מאיר התנדבה גם השנה לארגן את הערב המרכזי ועשתה זאת במקצועיות ורגישות. אביב הרשקוביץ הנחה את הטקס שהתמקד השנה בגדעון בארי ז"ל, מאחורי הקלעים יכולה לספר לכם שדרך איתן אוסטרובסקי נוצר קשר עם בני גרעין של גדעון אשר ביקשו לקחת חלק בטקס השנה, כתבו והקריאו שני קטעים מרגשים על גדעון. תודה לטלי ספיר על הליווי בעריכה וכתובת הטקסטים. עם סיום הטקס עברנו לחדר האוכל לערב שרים, מספרים וזכרים עם אורי הרפז- היה מרגש, נעים לאוזן ולעיניים.

יום הזיכרון- מינה אשר לקחה על עצמה את ארגון טקס ההתייחדות עם זכרם של הנופלים מבית גזית ויצרה עם עידן אשר הנחה טקס מכובד ומרגש שלא השאיר עין יבשה בקהל. תודה לכותבים ולקריינים- נעמי ברנד, הדר ועופר אלרום, ארנה קידרון, יונתן קנסקביץ, ערן פלקס, עופר (חבר של יהל קשת) ועמית לוי (חבר של אורן ליפשיץ). לשירלי בניארד על השירה ולמארק בניארד על ההגברה.

לאחר ארוחת הערב התכנסנו ברחבת חדר האוכל ל**טקס נעילת אירועי יום הזיכרון ופתיחת אירועי יום העצמאות**. את הטקס הנחה אביב הרשקוביץ שאף היה אחראי על הדגלנים הנהדרים מכיתות ה'-ו'. השנה נפרדנו מדיויד וויס המוכשר שליווה שנים רבות את הדגלנים בתיפוף- תודה רבה לך על שנים של מסירות! רועי בר אבן הנהדר הקליט את קיטעי התיפוף עבור הדגלנים- תודה רבה. תודה לאסף וצוות הנוי, לצביקה וצוות החשמליה על הכנת הקיבוץ לכבוד הטקסים והחג, ליענקלה הרשקוביץ על העזרה הלוגיסטית לברי בירן אחראי כיבוי האש בגזית על תפעול השטח עבור הזיקוקים.

יום העצמאות

"אחדות"- ישראל חוגגת -71 רחלי קרן הנהדרת הסכימה גם השנה לקחת על עצמה את מסכת יום העצמאות, גייסה לעזרתה את יעל סורוקה ויחד הרימו לנו יום עצמאות נהדר! זוהי השנה השנייה ברצף שבחרנו "לשוב למקורות"

ולקיים מסכת חג שכולה עשייה מקומית.

לאור ההצלחה של שנה שעברה חברנו גם שנה לזהר וופסי להפקה מוזיקלית של המסכת. קהילתנו בורכה במספר רב של אנשים מוכשרים אשר חברו יחדיו להופיע: אורית גלבמן וההרכבים "מלכות לנצח"-רותם סאאל, איה פלקס, עפרי קשת, רז בראל, עדן שוורצר, ירדן בראל, ליבי אלהאייק ויובל פראג'. "צמד נומה"- נגה אשר ומאיה עוז.

נגנים: אלון לובנפלד, אביב הרשקוביץ, ערן פלקס, רועי בר אבן, סטס בנק, ליאת פלדמן זמרים: נתן סלע, בנימין כהן, נחשון בר שדה, עקיבא וילנד, ענבל שולשטין, נועה עוז, עמוס גורן, ענבל מאירי, דפנה מאש.

בין ההופעות שולבו קטעי הנחיה שכתבו צוות החג וסרטון נוסטלגי שערך עקיבא וילנד.

בזכות התייעוד של עקיבא, בנימין וגד גם מי שלא היה יכול לצפות במסכת בערוץ הקיבוץ.

בתום המסכת הוזמן הקהל להרקדה של DJ אא הגדול שסחף את כולם.

במהלך הערב פעלה קפיטריה בניצוחה של נורית אורן המקסימה ותורניות מסורות ששיבצה אלאונורה.

כמו כן פעלו במשך החג שולחנות משחק, מתנפחים ופינת ג'ימבורי.

סרטים

11/5 לרגל 20 שנה לסרט הקאלט הישראלי "מבצע סבתא" ערכנו הקרנה על הדשא מחוץ למועדון. הצעירים נהנו מפופקורן ועוגות והמבוגרים התחממו עם וודקה חמוציות- היה מצחיק...

17/5 כמחווה לאירוויזיון בחרנו להקרין את הקלאסיקה המוזיקלית לכל המשפחה "מרי פופינס" שמחנו לגלות שלמרות מזג האוויר הקריר הגיע קהל רב (מצויד בשמיכות) לצפיה משותפת. תודה למוטי חכים על הסרט.

כפי שניתן לקרוא נהנינו מחודש עמוס פעילויות, פעילויות שהצלחנו לקיים בזכות הנעורים הנפלאים שיש לנו בגזית שעובדים בהקמת, תפעול ופירוק אירועי התרבות בגזית- תודה לכם!

עוד דבר שלמי שלא נמצא בסוד העניינים לפעמים נראה מובן מאליו אבל בלעדיו לא היינו מצליחים להרים אירועים בכזאת כמות ואיכות הוא:

צוותי החג- אותם אנשים שחיים בינינו ולוקחים על עצמם שנה אחרי שנה ארגון של חגים ומועדים מא' ועד ת'.

***תזכורת -** צוות התרבות יוצר, מפיק ומתפעל אירועים. אנו לא ערוכים לטיפול בילדים ובבעיות משמעת, אנא אל תעמידו אותנו במצב לא נעים בו אנו נאלצים להעיר לילדים. בניגוד לאירועי מערכת החינוך בהם האחריות על הילדים הינה של צוותי החינוך באירועי התרבות האחריות על הילדים היא של ההורים בלבד.

מה צפוי לנו:

שבועות בגזית 8/6/19 save the date
דוכנים, הפעלות, הרקדה, תהלוכה ועוד המון הפתעות
18/6 ערב TED
20/6 כיף קיץ בברכה לפתיחת החופש הגדול
קיץ של בריאות - פרטים בהמשך...

שלכם,
ענבר דורון פקר

לאחרונה התווספו מספר מוצרים חדשים לקטנים וגדולים...

שרשראות דגלים
לחדרי ילדים

כריות תמיכה
לתינוקות
ולמבוגרים

נעלי בית
קיציות
לתינוקות

מגבות פונצ'ו
לבריכה
לקטנטנים

ועוד מגוון מוצרים חדשים.
מוזמנים לבוא ולהכיר,
חברי בית היוצר והצוות

ספרייה: קלרה שורר

תמונות קיבוץ: פיפה חולי

אז מה קורה אצלנו?

חצי מהחניכים סיימו את ההכשרות שלהם, ומתחילים לשרת שרות סדיר על פי תפקידם בבסיסי הקבע.

החצי השני עדין בטירונות ואימון מתקדם ורואה את הבית הרבה פחות. רובם שמחים לבוא לקיבוץ בחופשות שלהם ומרגישים שקיבוץ גזית הוא ביתם.

שבוע שעבר זכינו לפינת ישיבה חדשה בפרגולה, שלט חדש ועציצים יפים.

הרהיטים ניבנו ונתרמו ע"י המיזם המבורך של קבוצת מנהיגות ט', החברה בתוכנית המנהיגות של 'שותפות גליל מרכזי-מישיגן-הסוכנות היהודית' לזיכרו של צביקה לוי ז"ל אבי החיילים הבודדים.

בסיום הבנייה נערך טקס מרשים לחניכת פינת הנצחה לצביקה לוי בנוכחות חניכי הפרוייקט והוריהם חיילי צבר, משפחתו של צביקה וראש המועצה אייל בצר.

מדברי אייל בצר, ראש המועצה: "גרעין 'צבר' הוא גרעין של חיילים בודדים שהגיעו ארצה כדי להתגייס לצה"ל. החיבור בינם לבין בני הנוער מתוכנית המנהיגות של 'שותפות גליל מרכזי מישיגן' הוא בדיוק החיבור המאפיין את צביקה לוי ז"ל. צביקה הציוני, אוהב הארץ והאדם, ה'אבא' של החיילים הבודדים. אני בטוח שתרומתם של בני הנוער לרווחת החיילים, הייתה מרגשת אותו מאוד!"

היה מרגש לראות כיצד עבדו הילדים במשך כל הבוקר לבנות את הרהיטים ואת התגייסותם להכנת ארוחת הצהריים המשותפת. חניכי צבר העריכו את ההתגייסות הזו מאוד ונהנים מחידוש הפרגולה.

השבוע עברנו טלטלה לא פשוטה במשפחת צבר עם אסון שקרה לחניכה מגרעין בקיבוץ כנרת. המקרה הזכיר לנו שוב את המעשה הלא פשוט שעושים החיילים הבודדים העולים, בהגיעם לשרת בצה"ל כחיילים רגילים מהמניין. אני מקווה שע"י קשר טוב בין חברי הגרעין, קשר עם המשפחות המארחות וחברי הקיבוץ וצוות צבר ניתן לחיילינו את כל התמיכה שהם זקוקים לה במהלך שירותם הצבאי. אני זמינה פה תמיד לכל שאלה או מחשבה שעולה למי מכם.

דנה פארן רזיאל

שיחה עם חיים שורר לקראת יום השואה והגבורה (2018)

זו לא אופציה עבורי. בקבוצה הזאת היו אליהו רזיאל, מרים לייטנר, פישקה, משה ירקוני ומינה. החלטתי שאני מצטרף אליהם. רציתי להיפטר מהמשפחה שהתארחתי אצלם. הייתי עול עליהם. ידעתי שבקבוצה אני שייך, חופשי וחי בזכות עצמי, החיים בקבוצה ובקיבוץ קסמו לי. קסמו לי גם החלומות להקים ישוב שיתופי, להקים מדינה. האידיאולוגיה הסוציאליסטית, והקמת המשפחה עם חנקה בת זוגי, שינו אותי לגמרי. לא עוד עלה נידף ברוח, שכל מעייניו השגת פת לחם, אלא אדם שיש משמעות לחייו. כבר נאמר אצל חז"ל: "אם אין אני לי מי לי, וכשאני לעצמי, מה אני?" כלומר אדם אינו מספיק לעצמו.

ש. חיים, במקומות רבים בספרך ובמאמריך, אתה טוען כי השואה הרסה אצלך את האמון באדם, והנה בכל זאת אתה בחרת בחיי קיבוץ, בחרת ללכת לתנועה וצורת חיים שחרתו על דיגלן אמונה באדם, איך אתה מסביר את זה?

ת. תראה אחרי המלחמה חיפשנו אמונה, חיפשנו "נעשה ונשמע" כמו שכתוב ב עשרת הדיברות, כלומר עשייה משמעותית, אבל יותר מכל חיפשנו בית, חיפשנו חברותא של בני גילנו, שתפצה אותנו על שנות הנעורים שאבדו לנו, ואת כל זה מצאתי ב"קיבוץ טוסיה - אלטמן". אצלי בפרוש הייתה זו בחירה בצורת החיים הקיבוצית ובארץ ישראל, כי באותו זמן קיבלתי רמזים מהדודה בארה"ב שאני מוזמן לחיות איתם. לא רציתי להחליף גלות בגלות. עד לעלייה לארץ הקבוצה שלנו בילתה 3 שנים ביחד, נוצרו הרבה זוגות, הקבוצה התגבשה, והמשימה להקים קיבוץ קסמה לי. עזיבת הקבוצה מבחינתי לא הייתה אופציה. יותר מאוחר למדתי והאמנתי בתורתו של מרקס, ששירטטה תמונה של ימות המשיח. את החלק האנטישמי בתורתו לא הכרתי.

חיים, איך קרה ש-90 אחוז מניצולי השואה בארץ ובקיבוצנו השתקמו, בנו משפחות, היו לאנשים מפרנסים, בעלי תפקידים ויוצרים?

ת. זאת חידה שקשה להסבירה. יש האומרים שאנחנו רצינו להקים משפחות במהירות שיהיה המשך לעם היהודי ולמשפחותינו שנספו בשואה. כל זה נכון, אבל לא מסביר את העניין במלואו. כידוע ניצולי השואה הדחיקו את סיפור השואה שלהם במשך עשרות שנים. אולי זה היה חלק מדרך השיקום שלנו. לא להסתכל אחורה, לחיות את ההווה והעתיד.

שאל ורשם: איתן קליש

חיים שורר הוא כידוע, אחד מקבוצת ניצולי השואה שהגיעו לקיבוצנו (מגרעין טוסיה - אלטמן), בתחילת שנות ה-50, ומילא שלל תפקידים מרכזיים בקיבוצנו. שוחחתי אתו על השואה, על ניצולי השואה, על בחירתו בקיבוץ ועל אמונתו בקיבוץ.

חיים, מטרת הראיון איתך לקראת יום השואה היא להבין איך שרדת מבחינה נפשית - רגשות. אני מתאר לעצמי שלאחר המלחמה לא היה לך הרבה אמון בבני אדם, בעתידך ובכלל. ובכל זאת זמן קצר לאחריה אתה מוצא את עצמך בקבוצה החיה חיים משותפים, המתעתדת לעלות לארץ ולהקים קיבוץ, ובנוסף אתה מוצא בת זוג ומקים משפחה.

חיים: חלק מהשאלות זוכות לתשובה בספרי (בנתיב הזכרון). אני איבדתי את האמונה הדתית שלי במהלך המלחמה והחיים ביער. ידעתי שאחרי המלחמה אני רוצה לעלות לא", כי האחים שלי היו בתנועות נוער ציוניות. אבל הייתי עסוק בשנים האלו רק בהישרדות ורק על זה חשבתי. חיינו ביער בבועה - בלי ספרים או רדיו, לא ידענו מה קורה בעולם. דרך ההישרדות של כל אחד מניצולי השואה שונה מאחד לשני. אני עמדתי מול המוות 5 - 6 פעמים. ניצלתי בזכות מקריות שאינני מבין אותה. חייתי תוך נטילת סיכונים. כך גם בשחרור. השחרור היתה תקופה קשה עבורי. הייתי עדיין כולי מרוכז בהישרדות. לא היה לי מושג מה קורה בעולם, לא היו לי מחשבות על העתיד.

מה הרגשת ביום השחרור?

לא הייתה לי כל מחשבה מעבר לקיום של היום ויום המחר. הפחד שלט בנו גם אחרי השחרור. חזרתי לעיירתי עם עוד 13 אנשים מהעיירה, אבל הם נטשו אותי בלילה לבד, כי הם פחדו מהגויים האוקראינים. הייתי בן 17 והרגשתי אבוד. הלכתי לביתו של הכומר, ואשתו הביאה לי אוכל, אבל אמרה לי "לך מפה".

יצאתי לכביש ותפסתי טרמפ לעיירה סמוכה בה הייתה לי משפחה ששרדה את השואה. הצלחתי למצוא את המשפחה שלי וישנתי שם בלילה. חיכיתי לראות אם יבקשו ממני להישאר, אך הם לא ביקשו (כנראה שלא יכלו כלכלית לעמוד בזה). קמתי ונסעתי לעיר אחרת בסביבה. פגשתי שם מכרה פולניה מתקופת היער ונשארתי אצלה תקופה מסויימת כשאני ישן בחצר. התחלתי לעבוד שם אצל צבעי שנתן לי מעט עבודה. אח"כ פגשתי איש מהעיר שלי, שהזמין אותי לגור עם משפחתו. הוא העביר אותי ליהודי אחר בעל משק חקלאי. עבדתי תמורת אוכל, ולא ידעתי מה יהיה עתיד. הבנתי שאין לי עתיד שם.

התחלתי לעבוד במסחר עם קבוצה של שניים שלושה חברה צעירים, שעסקה במסחר מכל מיני סוגים, היינו נוסעים מעיר לעיר ברכבת, וזאת הייתה פעילות בלתי-חוקית, שפעמיים כמעט הכניסה אותי למאסר.

נסעתי לביטום עם קרובי משפחה, ושם נפגשתי עם ה"קיבוץ ע"ש טוסיה אלטמן". זהו הגרעין שייסד את קיבוץ גזית (לאחר עזיבת הגרעין הטורקי).

בביטום המשכתי לעסוק במסחר של חלפנות כספים עם חברי הקודמים. (בעיקר בהחלפת כסף עבור החיילים הרוסים החוזרים לרוסיה, שרצו להיפטר מהכסף הפולני). עשינו הרבה כסף.

ואז פגשתי חבר'ה מהקיבוץ שאמרו לי: מה אתה מסתובב פה לבד, בוא אלינו לקבוצה. הלכתי איתם לקיבוץ, ושם פגשתי את ברוך המדריך ששאל אותי כל מיני שאלות על עצמי. הוא הציע לי להצטרף, כי יש פה צעירים ושמח פה. זה משך אותי. ידעתי שהם יעלו לארץ וזה מאד משך אותי, כי אני ידעתי שאחרי השואה הגלות

יונתן קנסקביץ כותב...

אלעד ליטווק ז"ל

וזה כל כך כואב, ממש כמו אז... כי מאז הזיכרונות ממך הם באמת בלעדייך, והנה כל החבר'ה שלך עוזרים לאסוף לבנות את התצפית. והנה אהוד בנאי שר מתחת האקליפטוסים מול הנוף המתוק הזה. והנה אני בוכה עלייך באמצע ארוחה משפחתית אצלי בבית וההורים שלי חסרי אונים מולי ושתיקה צורבת שרק מוות שכזה יכול לגרום ובאמת שאין מילים.

ושעות על שעות וימים על ימים שזה רק אני ואתה באולפן הוידאו הישן ואני מחבר זיכרונות של אנשים שמדברים עלייך ומצרף תמונות ווידאו ועושה לך סרט ובוכה... ובלי לה לא נרדם.

ואז הזיכרון קופץ קדימה ממש כמו מערכת עריכה ופתאום אייל מתחתן ואני מצלם ובאמצע ההכנות של ליליאן אני בווה בתמונה שלך, חייל, והפעם אני שם לתעד שמחה ולא סרט זיכרון... ואז גם אסף מתחתן בגולן, כמה קילומטרים מהבסיס שהיה שלי ושלך ואני מסתכל על אמנון דרך העדשה, רוקד על הבר, כי יש גם שמחות... וזה הניצחון האמיתי שלנו עליהם.

ואז שוב אתה מופיע... בלי הכנה מוקדמת... בנסיעה בדרך הביתה, אחרי החתונה... והנה אתה עוזר לי להעלות למשאית את התיקים שלי לפני שיוצאת השיירה... והנה השיחה האחרונה שלנו בטלפון כשכבר שנינו היינו שם, בהר.

וזה רצף זיכרונות כזה, בלי חוקים או סדר קבוע... ואז שוב ריק ואני לא חולם עלייך כמה שנים ואז שוב יום הזיכרון ואחריו זיקוקים ודווקא אז, מול השמיים הזוהרים אני נתקף זיכרונות וכאב עצום שהשנים החדירו בי עמוק עמוק בתודעה...

ואף אחד לא שוכח ולא ישכח אותך, לא משנה כמה הזיכרון משחק לאורך הזמן.

וזה....

אלעד.

אסיים בכך שאהבתי אותך ותודה לך

שדאגת לי

והיית לי לחבר ומפקד,

בשדה הקרב האחרון של חיך.

זוכר אותך,

תמיד. תמיד. תמיד.

אני.

ביום הזיכרון האחרון הקראתי קטע לזכרו של אלעד ליטווק ז"ל שנהרג ב-14.4.2001. אלעד ואני שירתנו יחד בשריון ויצא שהוא היה אחד מהמפקדים בפלוגה שלי. במהלך השנים יצא לי לכתוב על אלעד ולדבר עליו מול לא מעט אנשים: בה"ס, חיילים וכמובן מול הקיבוץ. אך עם הזמן שעבר ועובר, הזיכרון היטשטש והפחד שאשכח אותו הלך וגבר.

הקטע שכתבתי התייחס לכך.

משחק זיכרון

אלעד.

אני כותב לך... ואני קולט שעוד 4 שנים הזיכרון ממך, יהיה בגיל שלך כשהלכת.

ואני אגיד לך את האמת... זה לא קל... להיזכר. כי הזיכרונות שלי ממך כבר מטושטשים לי, דהויים מהזמן שעבר מאז... מתעתעים. וקשה לי לבחור תמונה אחת, מתוך אלפי תמונות, ממש כמו משחק זיכרון.

וזה מוזר שכמי שמתפרנס מתייעוד זיכרונות שמחים לאנשים, חשבתי שדווקא לי יהיה יותר שליטה בזיכרון, בטח בזיכרון שלי ממך... ולפעמים זה עושה לי רגשות אשם. במיוחד בצפירות שהתבלבלו לי עם האזעקות בשנים האחרונות, כשאני עוצם עיניים ומנסה לדמיין אותך וזה פשוט לא קורה, רק שחור ותחושה כבדה של סוף וחום שרבי של קיץ שעומד בפתח ואז אני פותח עיניים בתום הצפירה ורואה קיבוץ שלם עומד וזוכר או רוצה לזכור, בדיוק כמוני.

ואז אני מתרחק לאט מהחורשה שזוכרת, צועד בין מאות האנשים, בשקט, מקשיב לרוח, הולך הביתה... ודווקא אז אני נזכר, בתוך הריק הזה, של החלל שהשארתי.

ואין להיזכרות הזו חוקים. לפעמים זה בגלל ריח או שיר, או נוף מסוים, או כמובן, אחד מבני המשפחה שלך... בן, הבן של מירב שכל כך דומה לך כשהיית קטן.

או אסף... שלפעמים כשהוא מדבר איתי, ממש אפשר לשמוע אותך בין הפסקאות. ותמונה של זליג פתאום, בארכיון של גזית... והוא בגיל שלך כשהלכת... לא יודע מה עוד מחכה לו בנוסף למה שכבר עבר... ואין צדק, אין צדק בכלל.

והנה מתקשר אלייך מהבוקר ואתה מרגיע אותי שאתה תסדר הכול... והנה אתה בודק לי מחסניות במסדר בוקר כמה שבועות לפני האסון ואני מסתיר דמעות מסיוט שניבא את שקרה בסופו של דבר.

והנה אני ואתה, כל אחד על טנק אחר, צמודים באמצע שטח אש, מביטים אחד בשני באמצע תרגיל גדודי ואתה מחייך בגאווה... ואני מעריץ אותך.

זוכר שבאת להביא לי אוכל כששמרתי בבונקר באיזה ליל שישי אחד. או את השיחה האחרונה שלנו באותו יום שבת, אחר הצהריים, יום לפני שעלינו להר דוב שאמרת שגם אתה חושש... לא רק אני... אבל אין מה לעשות.

ופתאום הזיכרון משמיט אותך, ואני שוב ברגע הזה... שאמרו לי שזה אתה, באותה שבת נוראית, במה שהפך להיות מלחמת יום הכיפורים הפרטית שלי, מן הבנה מזוקקת כזו, על מחירם של החיים על פני הארץ הזו, זרועת הדם, החרב והדמעות.

והזיכרון הנורא בו אימא שלך מחבקת אותי אחרי שהגעתי לקיבוץ בלילה העצוב הזה לפני ההלוויה, לוחשת לי: "תראה מה עשו לנו יונצ'י".

להיות חברי קיבוץ

כבר עשר שנים שאני מסתובבת במדרכות הקיבוץ, שש מתוכן אני גרה כאן. עברתי כי רציתי לבנות כאן את ביתי. החודש הגיע תהליך לקיצו, כאשר חברי הקיבוץ קבלו לשורותיהם 57 חברים חדשים.

טרם ההצבעה, השתתפנו כולנו באספת הקיבוץ (כבוד השמור לחברים בלבד) בהם הוצגו, כל המועמדים לחברות, בפני חברי הקיבוץ.

המעמד היה מרגש והתנדבתי לשאת דברים בשם הקבוצה. מצרפת כאן את עיקרם.

"אני נרגשת מהמעמד כיוון שלא רק שכולנו נוכחים בשיחת קיבוץ, יש לה משמעות משנת חיים עבור כולנו.

בחרנו בנפש חפצה לבנות את ביתנו ולגדל את ילדינו בבית ובקהילה שאתם בניתם ויצרתם במו ידיכם. בחרנו לאמץ את אורח החיים ואת הרוח שהבאתם אתכם.

המסע היה ארוך, ארוך מאוד יש לאמר... היו ועוד יהיו מהמורות בדרך.

חוסנה של קהילה הוא גם בהתחדשות שלה, בפתיחות וביכולת לגשר בין הקיים לבין העתיד לבוא.

הילדים שלנו, חלקם הנכדים שלכם, הם העתיד של גזית. גם אנחנו, כמכם, רוצים את הטוב ביותר עבורם, עבורנו. ביחד נמשיך להגשים חלומות."

סיני

לכל אחד שהיה בסיני, גם אם לפני 20 שנה ויותר, יש את סיני שלו. סיני שלי הייתה הרבה יותר מים כחול וחול זהוב, היה בה שקט שלא מצאתי בשום מקום אחר. מקום לכתוב בו.

הייתה גם את הגבינה, מיץ הגויבות (זה שיש גם בכולבו) אבל יותר מכל היה 'זמן סיני' קצב שאין לך אלא להתמזג איתו.

ביום העצמאות חזרתי, יחד עם משפחתי וחברים לחופי סיני. היו שהסתכלו בעין עקומה, לא הבינו למה להתעלם מהזהרת המסע של משרד החוץ. היו שקינאו, בכל מקרה אני כאן כדי לספר

היה חם, היה קסום, היה שקט. היו חמישי ימים ללא חיבור לשום רשת (מבחירה).

הפעם, בניגוד לפעמים קודמות, היה מזגן ומיטה, אבל חוץ מזה הכל נשאר כשהיה.

נהנינו בטירוף, מקווה שנחזור בקרוב

ניקיון - חברים ומנהלי ענפים יקרים,

שירותי הניקיון בגזית החלו כעזרה לחברים הותיקים וכאן נקודת ההשקה לענף הרווחה.

מאז הורחבו השירותים וזינה מסייעת, ככל יכולתה, לתת שירות הולם וטוב לענפים ולכלל החברים והתושבים.

קיימנו פגישה משותפת עם חסנה, נוואל וסוהייר וסוכם שבמידה והשירות אינו מספק מבחינתכם אתם מוזמנים לפנות ישירות אל מי שניקתה אצלכם ולהסביר לה מה דורש שינוי מבחינתכם. הן פתוחות ונכונות לשמוע ולשפר.

כמו כן, מובן שזכותכם המלאה לבחור להעסיק מנקה באופן פרטי, לשלם לה ביטוח לאומי ולתת לה את זכויותיה באופן ישיר.

חברים ותיקים: במידה וקיימת מצדכם אי שביעות רצון מניקיון ביתכם, אתם מוזמנים לפנות אליי ואסייע לכם, ככל יכולתי, בשמחה.

בברכה, אפרת

מזה כמה שנים אני מטפלת בנושא ביטוח לאומי של חברי הקיבוץ. עוזרת בין היתר בהגשת תביעות שונות במצבים של נכות, זקנה, שאירים ודמי לידה.

אני מבקשת מהחברים שמקבלים מכתבים בנושאים שונים מטעם הביטוח הלאומי להעביר אותם אלי לתא דואר של חשבת השכר או להגיע למשרד בהנהלת החשבונות (עדיף בתיאום מראש).

טלפון במשרד: 04-6768764

נייד: 050-5924108

אשמח לעזור - עליזה בר-שדה

חברים יקרים,

חשוב לי לעזור לכם בעת אשפוז, במיצוי זכויות ובכל סיוע אחר שתצטרכו ואוכל לסייע בו.

בימים אלה יחולק לכם דף בתיבות הדואר ובו אנחנו מבקשות שתסמנו את רצונכם בעניין זה. אנחנו נפעל על פי רצונכם והעדפתכם. אנא הקפידו למלא את הדף ולהחזיר אותו למרפאה או אליי לת.ד. 314.

חשוב לי לציין שגם אם סימנתם העדפה מסוימת ובהמשך תחליטו אחרת זה, כמובן, אפשרי, רק תדאגו, בבקשה, לעדכן אותנו. מאחלת לכם בריאות שלמה וטובה,

אפרת

חברים ותושבים יקרים,

בקיבוץ גזית ישנם חברים ותושבים שעברו הכשרה במד"א ומשמשים ככוננים בשעת הצורך.

אנחנו מחפשים מתנדבים נוספים, מכל תחומי העיסוק, שטרם עברו הכשרה, שישמשו ככוננים בעת הצורך. אותם מתנדבים יעברו הכשרה מסודרת מטעם מד"א.

המעוניינים מוזמנים לפנות אל מריה, אל אפרת או להירשם בחדר האוכל.

הרבה תודה,

צוות המרפאה ואפרת

להשאיר כדי מקום לפירות. מניילים כל כוס כדי שהחלק העליון לא יקבל קרום ומעבירים למקרר לשעה לפחות (הטפיוקה במיטבה כשהיא קרה מאוד). אחרי שהפודינג יתייצב לפזר למעלה פירות טריים חתוכים ושברי קוקוס.

אפשרויות לשכבת הפירות:

(אפשר לשלב גם כמה סוגים יחד)

תותים/מלון/מנגו/קיוי/אננס-לחתוך לקוביות, לערבב עם מיץ לימון ומעט סוכר, מי שאוהב אפשר גם קצת נענע.

פסיפלורה - להוציא את תוכן הפרי ולשפוך על הפודינג (הולך מצויין יחד עם קוביות תות).

פירות יער -טריים להניח כמו שהם, קפואים אפשר לטחון עם מעט מיץ לימון וסוכר ואז מתקבל רוטב בצבע וטעם משגע. (למראה מרשים - שכבה של רוטב ומעליה פירות טריים וקוקוס)

אצלנו אוהבים מנגו אז טחנתי מנגו קפוא עם מיץ תפוזים והתקבל רוטב זוהר וטעים ביותר, קישטתי בשברי קוקוס ויצא מושלם. תענוג...

הקיץ כבר ממש בפתח, יום העצמאות והסטייקים כבר מאחורינו ומהמדורות של ל"ג בעומר עולים ריחות של מרשמלו שרוף.. וכבר מתחיל להיות חם.. ממש חם.. ואז אין יותר מתאים מקינוח קריר וקליל מעוטר בפירות וקל ביותר להכנה. פודינג טפיוקה - מכירים?

הטפיוקה הוא חומר גלם עמילני חסר טעם המיוצר משורש שמקורו בברזיל. הוא משווק בצורת פנינים לבנות וקטנות, שצוברות הרבה נוזלים במהלך הבישול לכן מספיקה כמות יחסית קטנה להכנת מספר מנות.

ניתן להכין גרסה טבעונית או חלבית - אפשר לבשל אותן במים, חלב, חלב סויה, חלב שקדים, חלב קוקוס, אך היות והפנינים עצמן חסרות טעם כדאי להוסיף תמציות טעם - וניל, שקדים, או קוקוס.

לדעתי המתכון המוצלח ביותר הוא בשילוב עם קרם קוקוס ואז מתקבל פודינג בטעם קוקוס עדין שהולך מצוין בליווי פירות טריים - תותים, פירות יער, מנגו, פסיפלורה, קיווי וכל פרי שנראה לכם מתאים..

כדאי להכין את הקינוח יום מראש כדי שיתקרר ויתקרש והכי יפה להגישו בכוסות אישיות.

מצרכים:

1 כוס פניני טפיוקה (הפנינים הקטנות) - יש בכולבו!!

7 כוסות מים (או כל הנוזלים האחרים שציינתי למעלה)

3/4 כוס סוכר

תמצית וניל איכותית או 1/2 כפית אבקת וניל

קורט מלח

פחית קרם קוקוס (לפחות 17% שומן)

פירות טריים או קפואים חתוכים לקוביות קטנות

מיץ לימון

מעט סוכר

שברי קוקוס לקישוט

אופן הכנה:

1. בסיר גדול שמים את הטפיוקה והמים (או נוזל בישול אחר בו משתמשים) וממתנים 10 דקות.

2. מוסיפים את סוכר הוניל והמלח ומבשלים על אש בינונית עד שהמים/נוזלים מגיעים לרתיחה (מקפידים לערבב כדי שלא ידבק לתחתית).

3. מנמיכים את האש ומבשלים, תוך כדי ערבוב, עד שפניני הטפיוקה הופכות כמעט לשקופות לגמרי ובאמצע נשאר רק נקודה קטנה לבנה (בערך 10 דקות).

4. מוסיפים את קרם הקוקוס, מערבבים היטב, ומבשלים על אש נמוכה עוד 3-5 דקות עד שהתערובת סמיכה אך רכה (הייצוב הסופי יתקיים בתהליך הקירור).

5. ממלאים בכוסות הגשה אישיות עד 3/4 גובה הכוס כדי

עונת רחצה 2019 בבריכת גזית

• שעות פעילות בריכת השחייה:

חודשים יוני, ספטמבר ואוקטובר (ראשון עד חמישי).

בוקר 06:00-11:00

ערב 16:00-19:00

חודשים יולי, אוגוסט (ראשון עד חמישי).

בוקר 06:00-12:00

ערב 15:00-20:00

15:00-22:00 (פעמיים בשבוע לשחייה לילית ימי שני וחמישי).

סופש"ים. (ראש יוני, ספטמבר, אוקטובר

שישי 07:00-18:00 (רצוף)

שבת 08:00-19:00 (רצוף)

שחיינים:

בוקר 06:00-08:00

ערב 18:00-19:00 (חודשים יוני, ספטמבר ואוקטובר).

ערב 18:00-20:00 (חודשים יולי, אוגוסט).

בשעות עמוסות ושעות שלא שוחים בהן לא יהיו מסלולים בבריכת השחייה. וכמובן נתון לשיקול הדעת של המציל.

פינת שתיה חמה - התקבלה החלטה בהנהלת הקהילה שהשנה לא תהיה פינת קפה. ימוקמו 2 עמדות קולרים של שתיית מים קרים לטובת המתרחצים ומיני בר (למים קרים וחמים).

מצילים: נוב ויינר ורפאל צפדיה מעין חרוד

שתהיה לנו עונת רחצה בטוחה ומהנה...
שירלי